

Bizarre Tour 18 december 2010

GENT: DUIVELSSTAD!

<http://bizarremagie.forum2go.nl/>

http://www.toveracademie.be/bizarre-tour_gent.html

BizarreMagie@toveracademie.be

INHOUD

VOORWOORD	4
BIZARRE TOUR.....	5
PROGRAMMA.....	6
A: SAS VAN GENT	8
SPOOKHUIS	10
B: SINT-AMANDSBERG	13
CAMPO SANTO	13
C: GENT	15
TOUR	19
1: GERAARD DE DUIVELSTEEN.....	20
<i>GEERAARD DE DUIVEL</i>	21
4: SINT-BAAFSKATHEDRAAL	22
DE BRAND IN DE SINT-JANSKERKTOREN.....	23
5: BELFORT	24
6: DE MAMMELOKKER.....	25
8: VRIJDAGMARKT	25
<i>HUISNUMMER "666"</i>	28
<i>CAFÉ'S:</i>	28
9: GALGENHUISJE	29
10: HOOFDBRUG	30
11: O.L.V. EN DE INKTPOT	31
12: KLEINE VISMARKT.....	33
13: HET GRAVENSTEEN:.....	34
14: SINT MICHIELBRUG.....	35
VARIA	36

<i>KARNEMELKBRUG</i>	36
<i>HALSBREKERSBRUG</i>	36
<i>DE MAN ZONDER HOOFD</i>	37
<i>DE WIJK NIEUWLAND IN GENT ROND 1850-1860</i>	37
<i>Legende van Rijm en Alijn</i>	38
<i>Stroppen</i>	39
<i>Met Jean Ray in de 4de dimensie</i>	39
DE DUIVEL	41
YULE	43
BIZARRE MAGIE	45
BIZARRE MAGIE FORUM	45
INFORMATIE	45

DISCLAIMERS

De auteur kan niet aansprakelijk gesteld worden voor enige directe, indirecte, bijkomstige of gevolgschade ontstaan door of bij het gebruik van de informatie of gegevens uit dit document, of door de onmogelijkheid informatie of gegevens te gebruiken.

Dit is een onbeheerste versie. Bij eventuele wijzigingen zal u bijgevolg niet automatisch op de hoogte worden gesteld.

VOORWOORD

De tweede Bizarre Tour is bijna een feit!

Dit maal zal het grootste deel van onze trektocht in Gent, de stad van de Duivel, plaatsvinden. Toch zullen we beginnen in Nederland alwaar we een heus spookhuis zullen bezoeken.

Dit document bevat informatie over de plaatsen die we tijdens de tweede Bizarre Tour zullen bezoeken, en nog wat interessante achtergrondinformatie.

Iedere deelnemer wordt dan ook geacht alle hierin vervatte tekst van buiten te leren ☺.

Natuurlijk blijft de Tour een "spontaan gegeven". Het programma is dan ook slechts een voorstel. Uiteindelijk zullen we blijven doen waar we zin in hebben en ons programma aanpassen naargelang de nieuw opgedane informatie ter plekke en de behoeften van de deelnemers. Natuurlijk moeten we in het begin het programma enigszins trouw blijven om mensen de mogelijkheid te bieden om bij ons aan te sluiten.

Voor de rest zal alles afhangen van de gezelligheid van de aanwezigen, de interessante verhalen en vragen, en natuurlijk de al dan niet impromptu staaltjes magie.

Laten we er met z'n allen een even groot succes van maken als vorige keer!

Vincent & Rachelle

info@toveracademie.be

Alle info: http://www.toveracademie.be/bizarre-tour_gent.html

BIZARRE TOUR

De Bizarre Tour is ontstaan uit een combinatie van ideeën.

Sommige bizaristen hadden tijdens "Het Project" al laten uitschijnen dat ze een ontmoeting van Belgische en Nederlandse bizarre magiërs op prijs zouden stellen. Zelf speel ik al lang met de gedachte om een bijeenkomst te organiseren voor bizaristen en andere magiërs om zo de vooroordelen over onze kunst weg te nemen.

Ondertussen voelden ook enkele leden van het Bizarre Magie Forum de behoefte om elkaar eens te ontmoeten, wat resulteerde in de eerste Bizarre Tour. Dit was zo'n succes dat een paar weken later al de vraag kwam een volgende Tour te organiseren!

Tijdens deze Tours doen we meerdere bizarre en magische plaatsen in Nederland en België aan. Het evenement is open voor zowel bizaristen, magiërs als dreuzels (leken). Na de Tour is er gelegenheid om een praatje te slaan met de bizaristen en collegae, en met wat geluk geven sommige onder hen een demonstratie van hun magische krachten.

De volgende Bizarre Tour zal dus plaatsvinden in de regio Gent (België) op **18 december 2010**. Deelname is **GRATIS!** Het is echter evident dat bepaalde onkosten zoals inkomprizen gedeeld worden door de deelnemers.

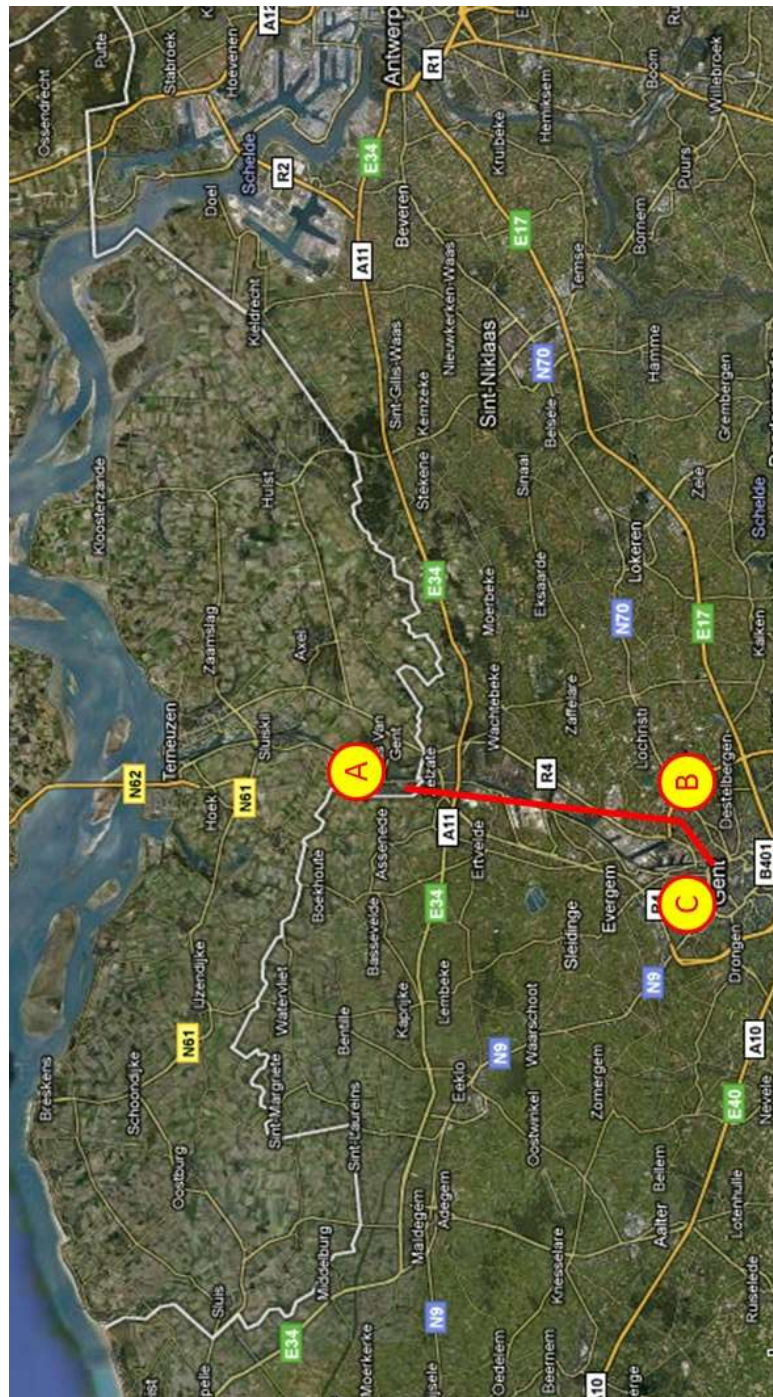

PROGRAMMA

A: Sas Van Gent

B: Sint-Amandsberg

C: Gent

18 DECEMBER 2010

10u30: Samenkomst op de hoek van de Spiegellaan en de Poeldijkstraat, Sas Van Gent;

10u40: Bezoek "Spookhuis";

11u00: Vertrek naar Sint-Amandsberg;

11u30: Bezoek Campo Santo, Visitatiestraat Sint-Amandsberg (Gent);

12u00: Vertrek naar Gent;

12u15: Parkeren in de buurt van het Francois Laurentplein;

12u30: Bezichtiging Geeraard de Duivelsteen, Geeraard de Duivelstraat;

Wie wilt kan binnenwippen in de wicawinkel De Toba Wereld, Vlaanderenstraat 78;

13u15: Eten in de buurt van het Sint Baafsplein;

14u00: Bezoek Sint Baafskathedraal;

14u30: Bezoek Belfort (€5);

15u30: Bezichtiging Mammelokker, Botermarkt 17;

Wie wilt kan naar de wicawinkel D'Hoogpoorte, Serpentstraat 1;

16u00: Bezoek Vrijdagmarkt;

17u15: Bezichtiging Galgenhuisje, Groentenmarkt 5;

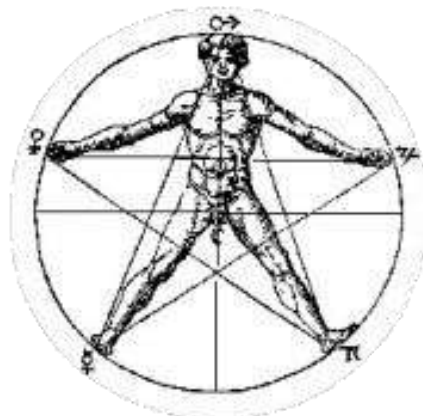
17u20: Bezichtiging Hoofdbrug;

17u25: O.L.V. en de Inktpot, Het Groot Vleeshuis, groentenmarkt 7;

17u30: Kleine Vismarkt, Vismijn;

17u45: Bezichtiging Gravensteen;

18u00: Eten en gezellig samenzijn.

A: SAS VAN GENT

We starten de Tour in Nederland, namelijk in Sas Van Gent.

De geschiedenis van Sas van Gent hangt samen met de zoektocht van de stad Gent naar een verbinding met de zee. In de 13de eeuw hadden de Gentenaars de Lieve gegraven, die de stad via het Zwin met de zee verbond. Na de verzanding van het Zwin in de 15de eeuw moest men echter een nieuwe uitweg vinden. Onder de Spaanse koning Filips I kreeg men in de 16de eeuw een vergunning op eigen kosten een vaart te graven, ditmaal noordwaarts naar de Honte. Men mocht de Graaf Jansdijk echter niet doorsteken, dus moesten de goederen ter hoogte van de dijk nog overgeslagen worden, vandaar Overslag.

Keizer Karel V gaf in 1549 uiteindelijk zijn geboortestad de toestemming om de Graaf Jansdijk te doorbreken met een sluis of sas. De eerste steen werd gelegd op 19 augustus 1551. Bij het bouwen van de sluis en het graven van de Sassevaart ontstond een kleine nederzetting, die tot Sas van Gent zou uitgroeien. In 1555, toen Karel V troonsafstand had gedaan, vertrok hij vanuit Brussel via Gent naar Sas van Gent om de werken te bezichtigen, en vervolgens naar Vlissingen om zich in te schepen naar Spanje, waar hij de rest van zijn leven zou verblijven.

De Gentenaars bouwden een schans om de sluis te beschermen. Reeds op 21 mei 1572 werd Sas van Gent aangevallen door de Watergeuzen. Het stadje werd in brand gestoken en de sluis werd verwoest. De schade werd hersteld en de sluis kon in 1577 weer gebruikt worden. Ook de vestingwerken werden uitgebreid. Er kwam een wal met vier bastions en daaromheen een gracht. Deze heette aan de oostzijde Hospitaalwater en aan de westzijde Meulewater. In 1579 tekende Gent de Unie van Utrecht en Sas van Gent kwam in Staatse handen.

In 1583 echter werd Sas van Gent heroverd in opdracht van Parma. Hierbij speelde het verraad van de baljuw van het Land van Waas, Servaas van Steeland, een doorslaggevende rol. Uiteindelijk werden meerdere steden in Staats-Vlaanderen heroverd en konden uiteindelijk ook Brugge en Gent weer in Spaanse handen worden gebracht.

De Spanjaarden bouwden de vesting verder uit. Zo werd in 1602 het Rapenburg ommuurd, wat de volkswijk was. In het gebied binnen de wallen, dat het Hoge Sas werd genoemd, bevond zich een kasteel.

Op 28 juli 1644 echter begon de belegering van de vesting door Frederik Hendrik. De capitulatie volgde op 5 september van dit jaar. Vanaf de Vrede van Münster in 1648 werd de scheepvaart op de Westerschelde geblokkeerd en aldus deed het kanaal naar Gent geen dienst meer. Toen de Staatsen de vesting hadden veroverd werd ze

nog verder uitgebouwd en werd een der sterkste van Europa. Ze bestond uit zes bolwerken, zes ravelijnen, twee lunetten en drie stadspoorten.

In 1672 werd de vesting bedreigd door de Fransen. De Staatsen waren echter gewaarschuwd en op 20 juli 1672 werden de dijken van de Canisvlietpolder doorgestoken. Zodoende konden de Fransen de stad niet in handen krijgen.

In 1679 werd een getijdemolen in werking gesteld die als korenmolen fungeerde. Het was een der eerste in Nederland en had een geringere kwetsbaarheid in vergelijking met de windkorenmolens, waarvan er drie op de wallen stonden. Deze watermolen was in 1930 nog intact.

In 1747 werd Sas van Gent in brand geschoten toen de Fransen, die evenals de Republiek der Nederlanden partij waren in de Oostenrijkse Successieoorlog, de stad belegerden. Na de Vrede van Aken in 1748 werd de stad weer ontruimd.

Op 5 februari 1795 trokken de Fransen de Zuidelijke Nederlanden binnen en stelde ook Zeeland zich onder Frans bestuur. De Fransen betrokken de vesting en vingen aan deze te slopen. Deze werken duurden tot 1809 en werden toen gestaakt, waarna men geleidelijk begon de vesting herinterichten. In 1816 echter kwam hieraan een definitief einde.

Pas bij de hereniging van de Noordelijke en de Zuidelijke Nederlanden in 1815 kon er weer worden gedacht aan een kanaal naar de Honte. In 1823 besliste Koning Willem I om de Sasvaart te verlengen naar Terneuzen. Van toen af heet de vaart het Kanaal Gent-Terneuzen dat haar vorm anno 2010 heeft van grote aanpassingen en verbredingen, de laatste in 1968.

De vestingen kwamen onder beheer van de Domeinen en werden verpacht. Veel werd er in de eeuwen daarna gesloopt met als hoogtepunt het jaar 1930, toen werklozen tewerkgesteld werden om de wallen geheel te vernietigen. Resten van de getijdemolen en een deel van het bastion Generaliteit zijn bewaard gebleven. De resten van de getijdemolen worden sinds de 21e eeuw geconserveerd.

Meer info: http://nl.wikipedia.org/wiki/Sas_van_Gent

SPOOKHUIS

Wat ons vooral interesseert in Sas Van Gent, en de reden waarom we onze Duivelse Tour hier aanvangen is het "Spookhuis van Gent". In dit verlaten pand zou het niet alleen spoken, maar volgens de roddels zouden hier ook satanische rituelen plaatsvinden!

Over het spookgehalte van dit gebouw laten we de vrienden van Ghosthunters aan het woord:

"Dit is een heel leuk onderwerp geweest om te doen en vooral om de waarheid te achterhalen of het ook werkelijk klopte wat paragnosten gezegd hadden. En dat het er spookte dat was bekend. Opnames met de Media die werden gemaakt ieder had wel een eigenaardige ervaring beleefd en hoe sceptisch de Media ook was ieder had zijn eigen probleem die dag. Dit spookhuis heeft Internationaal de aandacht gehad, radio, t.v., dagbladen ze waren er allemaal uit Nederland en België.

Verslag in het kort : (1996/97)

Het stond al 46 jaar leeg het grote herenhuis op de grens met België. Iedere rechtgeaarde bouwvakker had hier toch zijn handen zien gaan jeuken om dit op te knappen! Maar nee er gebeurde niets, al die jaren niet.

Toen reed ik op een avond er langs en knipte een pak foto's van het huis. Het schemerde al dus ik had van zelf al een spook effect. Maar toen ik uit de doka kwam en de foto's bekeek zag ik dat er 1 voor het raam zat, terwijl er helemaal geen vloer of dak meer op het gebouw zat.

3 Paragnosten gingen op mijn verzoek polshoogte nemen en de foto's bekijken. Hierop stonden veel aanwijzingen en alle 3 gaven zij hun antwoord: (Tussen haakjes is de achterhaalde en uitgezochte waarheid !)

Soldaten gezien om het terrein

(Er zijn in de oorlog 40/45 - Drie Canadese soldaten in een tankopgeblazen, pal voor de deur van het Spookhuis)

Mooie tuin met veelbomen en planten waaronder zeldzame (Had de mooiste tuin uit de omgeving)

Dit had ook een 2e paragnost gezien. Allen zagen een man met baard en baret voor het raam (De oude directeur die daar woonde droeg een baret en had een baard.)

Ik zie niet 1 vijver maar meerdere / (Ook dit klopte het waren er 2)

Ik zie een oprijlaan in een 8 vorm / (Dit klopte ook Ik ontdekte in het Gemeentehuis van Zelzate een oude luchtfoto van meters groot en hierop stond het Spookhuis met de vijvers en oprijlaan)

Ik zie bruids kleren / (Klopt. het was een geliefd object voor bruids reportages)

Ik zie uniformen op het terrein / (Klopt er was in 1946 een scouting in het huis)

Man met baard had een stijf been / (klopt: hij had een houten been)

Alles wat er gezegd is heb ik bevestigd kunnen krijgen en kunnen achterhalen, iedereen die heeft meegewerkt aan dit Spookhuis heeft wel een aparte belevenis gehad! Ik wist toen in 1997 nog niet wat mijn ontdekking in Sas van Gent en verre omgeving teweeg zou brengen.

Met de Crew van Votac uit Mechelen (B) kreeg ik bij aankomst bij het Spookhuis deze foto's ,ondanks dat de Crew al eerder had geprobeerd om foto's te maken en dit niet lukte waren mijn 2 eerste foto's al raak. Het leuke van deze Lichtbollen is dat zij in beweging zijn ,dit is duidelijk te zien aan het staartje horizontaal er achter.

Het is nu zo'n 8 jaar geleden dat ik het Spookhuis Sas van Gent Ontdekte en heden ten dage spookt het er nog steeds (zie de foto's met Lichtbollen in beweging - Orbs) Vele bekenden uit de Media hebben het Spookhuis bezocht met mij en er is in ruime mate belangstelling voor en nog steeds. Maar door de bekendheid is er ook belangstelling door anderen die niet goed weten waar ze mee bezig zijn. 's nachts geesten oproepen etc. en dat moet niet ! Laat het met rust .Ga er niet heen zonder dat er iemand bij is die verstand van zaken heeft.De kans dat je iets negatiefs mee neemt van uit het Spookhuis is dan ook meer dan 75 % . En is dat het je waard ? Ik denk het niet. Het is en blijft gevaarlijk. Occulte dingen doen in dit spookhuis is in feite gelijk aan glaasje draaien ! Je bent gewaarschuwd.

Eén dag later met de Wereldomroep Radio voor het programma Dutch Horizons en het was koud maar een heel heldere nacht zonder mist of iets en toen kreeg ik de volgende foto's ; de opname dag was : donderdag 10 maart 2005 's avonds.

Vrijdag 11 maart 2005 - opnames met de Studenten Radio Utrecht. ('s Avonds)

Het regende pijpenstelen dus foto's die avond taboe want dat wil niet en zeker niet in het Spookhuis want het regent binnen net zo hard als buiten en aangezien die camera toch niet waterdicht is houden we het spulletje maar droog. Néé we gingen iets anders doen. In het Spookhuis staan zonder zaklampen en gewoon in het duister

horen en zien wat er gaat gebeuren, nou en dat is ook leuk hoor!

Als je heel rustig staat en observeert dan hoor en zie je dingen waar je normaal geen aandacht aan besteed omdat het te druk is. Jaii Lana en Jeroen stonden te kijken en luisteren .Jeroen die niet zo gevoelig is hoorden en zag ook dingen. Jaii Lana was gevoeliger voor de Paranormale Activiteiten en wat ik zag zag zij ook. Schimmen door de kamer , ze hoorden iemand lopen ,ze voelden dat er iemand naast haar kwam staan en ook Jeroen voelde dit.Alleen ik dacht er niet zo gauw aan maar Jaii Lana had zich helemaal opengesteld en liet alles op haar inwerken. Ik zag nog een paar knal rode ogen en wist dit is niet best, van zo'n Entiteit wordt je niet vrolijk.

Maar na een uur te hebben waargenomen in de regen zijn we naar huis gegaan naar de warme koffie want koud was het. We komen thuis en Jaii Lana laat iets horen wat zij op de opname apparatuur heeft gekregen ,iets loopt over de balken heen en direct voelde ik een krachtveld bij haar Hééé hoe voel jij je ?? Niet best volgens mij. Nee heb een apart gevoel en kan dit niet plaatsen , nee maar ik wel! We gaan er even eentje uithalen bij je . Die is meegegaan. Ik trok hem er uit bij haar en ze merkte direct het verschil , en toen ze dit wist schrok ze toch wel even dat dit zo maar kon gebeuren.

En daarom waarschuw ik nu nog eens , ga niet met een stel vrienden op zo'n plek kijken of iets anders uit halen , de kans dat je dit oploopt is erg groot aanwezig en dan zit je er mee ! Ik heb de capaciteit in huis om een zwaar negatieve Entiteit er uit te trekken bij mensen maar dat is zeker niet aan iedereen gegeven. Dus pas op !!

*Opnames O Radio Antwerpen
en de Mediums Isabelle uit België en van uit Engeland Allison. (25-03-2005)*

Het was een heldere avond en de mediums voelden van alles. Er stond binnen een vrouw naar ons te kijken en toen we om het gebouw liepen voelden zij de ogen in hun rug die ons volgden .Het was weer een vrij heftige avond en ik trok de volgende foto's welke aangeven dat het Spookhuis Sas van Gent zijn naam eer aan doet.

Dooie kraaien zijn er momenteel aanwezig in het spookhuis van Sas van Gent. Dit komt omdat er zwarte heksen hun rituelen daar houden. Des te meer een waarschuwing daar weg te blijven."

Foto's en meer info: <http://www.theghosthunter.nl/sas.htm>

B: SINT-AMANDSBERG

Sint-Amandsberg is een deel van de Belgische stad Gent provincie Oost-Vlaanderen. De voorheen zelfstandige gemeente is sinds 1977 een deelgemeente van Gent. Sint-Amandsberg telt 23.143 inwoners (einde 2007) op 599 ha. Het is naar inwonersaantal gemeten na Gent zelf de grootste deelgemeente van de stad.

De eerste nederzettingen als dorp/nederzetting was al sinds vroege tijden, namelijk al sinds de 7de eeuw. Waar H.Amandus van Gent volgens een mythe een persoon terug tot leven wekte nadat die persoon al bleek gestorven te zijn, ten gevolge ophanging aan de galg. De 'berg' waar dit tafereel dan ook plaatsnam werd dan ook sinds toen de Amandsberg genoemd.

De gemeente werd pas in 1872 officieel als gemeente opgericht door afsplitsing van de gemeente Oostakker.[1] Toen in 1874 een conflict tussen het Sint-Elisabethbegijnhof in Gent en het liberale stadsbestuur tot de opheffing van het Gentse Groot Begijnhof leidde, vonden de meer dan 700 begijnen een nieuw onderkomen in het splinternieuwe Groot Begijnhof Sint-Amandsberg.

Tot in de negentiende of zelfs begin twintigste eeuw bleven grote delen van Sint-Amandsberg hoofdzakelijk gebruikt door land- en tuinbouw.

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Sint-Amandsberg>

CAMPO SANTO

Deze plaats wordt ook wel eens het père Lachaise van Gent genoemd.

Campo Santo is een grote begraafplaats in Sint-Amandsberg bij de Belgische stad Gent, genoemd zoals de Campo Santo begraafplaats te Rome. Het is een kerkhof waar veel katholieke beroemdheden begraven liggen, maar ook enkele vrijzinnigen. Er liggen veel letterkundigen, kunstschilders en toondichters begraven.

De begraafplaats ligt bij een heuvel waarop de heilige Amandus in de 7e eeuw zou hebben gepredikt, met op het hoogste punt de laat-barokke Sint-Amanduskapel (1720) en bomen die er al stonden bij de eerste begrafenis in 1847 van de weldoenster Marie de Hemptinne.

De culturele, financiële en katholieke elite vindt hier haar laatste rustplaats onder dure grafstenen, waarvan er 131 beschermd zijn.

Enkele bekende personen die er begraven liggen:

- Jan Emiel Daele, schrijver
- Filip De Pillecyn, letterkundige
- Frans De Potter, historicus
- Charles Doudelet, kunstschilder
- Jan Grauls, taalkundige
- Jozef Guislain, psychiater
- Corneille Heymans, laureaat Nobelprijs voor Geneeskunde, 1938
- Karel Lodewijk Ledeganck, dichter van onder meer De drie Zustersteden
- Rosalie Loveling, auteur
- Ferdinand Lousbergs, industrieel
- Frans Masereel, houtsnijwerker
- Louis Minard, bouwmeester
- Frans Roggen, toneelkunstenaar
- Frans Sierens, letterkundige
- Jules de Saint-Genois (Jules Ludger baron de Saint-Genois des Mottes), archivaris / schrijver / historicus
- Valentin Vaerwyck, bouwmeester
- Gustave van de Woestijne, kunstschilder
- Karel van de Woestijne, auteur
- Cyriel Van Gent, acteur
- Charles Van Lerberghe, letterkundige
- Jan Frans Willems, letterkundige

C: GENT

Gent (Frans: Gand) is de hoofdstad van de Belgische provincie Oost-Vlaanderen en van het arrondissement Gent. Gent heeft een oppervlakte van 156,18 km² en telt zo'n 240.000 inwoners (2009), waarmee het naar inwonertal de op één na grootste gemeente van België is. De stad is tevens de hoofdplaats van het kieskanton Gent en telt vijf gerechtelijke kantons.

Gent ontstond uit Keltische woonkernen in het gebied van de samenvloeiing van de Leie en de Schelde. In de middeleeuwen groeide Gent onder impuls van een bloeiende wolnijverheid uit tot één van de grootste steden van Europa. Ook de vlas- en linnennijverheid en het stapelrecht op graan dat Gent verwierf droegen aanzienlijk bij tot haar welvaart. Na een korte calvinistische periode kende de stad een zeker verval dat pas keerde tegen het einde van de 18e eeuw, toen de katoennijverheid Gent tot één van de eerste industriesteden van het Europese vasteland maakte. In het Hof ten Walle, het latere Prinsenhof, werd op 24 februari 1500 de latere Keizer Karel geboren. In de stad werden ook de Pacificatie van Gent (1576) en de Vrede van Gent (1814) ondertekend.

Gent wordt ook wel de Fiere Stede of de Arteveldestad genoemd. Wegens zijn ligging in een uitgestrekt gebied van bloemen- en plantenkwekerijen wordt Gent ook de Bloemenstad genoemd (zie Gentse Floraliën). De inwoners van Gent dragen de bijnaam Stroppen (Stroppendragers). In Gent spreekt men het Gents, een dialect dat behoorlijk sterk van de andere Oost-Vlaamse dialecten afwijkt.

De patroonheiligen van Gent zijn de heilige Lieven en Pharaïldis. Sint Bavo is de patroonheilige van het bisdom Gent; naar hem is de Sint-Baafsabdij vernoemd.

Reeds in de Gallische (of Keltische) tijd waren er meerdere woonkernen in de streek. De naam Gent zou afkomstig zijn van de Keltische waternaam Gond, verbasterd naar het Germaanse Gand, waarvan het Latijnse Gandavum is afgeleid.[1] Jozef Vercoullie legt uit[2] dat Ganda nooit kan betekenen samenvloeiing, de samenvloeiing van de rivieren Leie en Schelde, omdat -avum enkel bij namen van waterlopen voorkomt.

De rivieren stroomden en kronkelden in een gebied waar veel gronden periodiek onder water liepen (de meersen) en die dus niet ideaal waren voor landbouw maar beter geschikt voor schapenteelt. Gent zou eeuwenlang de belangrijkste stad van de Nederlanden zijn voor laken (gemaakt van wol), vlas (met in de 19e eeuw de grootste vlasfabriek van West-Europa) en katoen (de eerste geïndustrialiseerde stad van het vasteland, ook het Manchester van het vasteland genoemd.)

Gent had vanaf de zevende eeuw twee grote abdijen (Sint-Baafs 625-650 en Sint-Pieters, na 650) die mee de stad hielpen vormen. De stad moet rond 800 belangrijk

genoeg geweest zijn opdat Lodewijk de Vrome, zoon van Karel de Grote, Einhard tot abt van beide abdijen benoemt. Einhard was de biograaf van Karel de Grote.

In 851-852 en opnieuw tussen 879 en 883 verwoestten de Vikingen de stad en vestigden zich lange tijd aan de Schelde (ter hoogte van huidig Duivelsteen, Sint-Baafs, Biezekapelstraat, Wijdenaard). Kort daarna, aan het einde van de negende eeuw werd een castrum opgericht door Boudewijn II de Kale op de plaats van het huidige Gravensteen. De bewoners hergroepeerden zich waarschijnlijk daar (Oudburg) en op de Graslei aan de Leie. Gent groeide uit verschillende kernen samen tot een grote stad.

Vanaf het jaar 1000 was Gent gedurende honderden jaren de grootste stad van de Nederlanden (tot rond 1550). Gent was groter dan Londen of Keulen. Buiten Italië was enkel Parijs groter. Keizer Karel zei van Gent "Je mettrai Paris dans mon Gant/-d" ("Ik zou Parijs in mijn handschoen/Gent steken"). In de 13e eeuw telde de stad zo'n zestigduizend inwoners.

Midden op de Vrijdagmarkt staat een standbeeld van Jacob van Artevelde die op het plein op 26 januari 1340 koning Edward III van Engeland ontving. Vijf jaar later vermoordden wevers en volders elkaar op dit plein als voorspel voor de moord op Jacob van Artevelde, de wijze man van Gent. Zijn zoon, Filips van Artevelde, die de Gentenaars aanvoerde tegen het Franse leger onder leiding van Lodewijk II van Male en Karel VI van Frankrijk, sneuvelde in 1382 in de Slag bij Westrozebeke.

Gent was altijd een rebelse stad. De burgers vochten er honderden jaren tegen de vorsten om hun privileges of vrijheden te vrijwaren. In de zestiende eeuw speelde Gent een belangrijke rol in de opkomst van het Calvinisme. Tussen 1577 en 1584 was er in Gent een Gentse Calvinistische Republiek gevestigd. Toen werd ook de eerste Gentse (theologische) universiteit opgericht (in het Pand, vandaag gerestaureerd en eigendom van de Universiteit Gent). Na 1584 weken vele Calvinisten uit naar Nederland.

Gent zou in de 17e en 18e eeuw weer de grootste stad van België worden en dat blijven tot de hongersnood van 1845-1848. Aan het eind van de 18e eeuw zou het als eerste stad van het vasteland industrialiseren, vooral door de invoering van de gemechaniseerde linnen- en katoennijverheid en onder meer nadat Lieven Bauwens een spinmachine, de "Mule Jenny", uit Engeland naar Gent smokkelde. Gent was van dan af een belangrijke industriële textielstad.

Gent zou wel varen onder de Franse en Nederlandse tijd (met o.a. de bouw van het Kanaal Gent-Terneuzen), omdat het met zijn textielindustrie grote markten kon bedienen. Na 1830 bleef een groot deel van de Gentse burgerij oranjegezind, hoewel de meerderheid van de orangisten liefst Frans sprak. Na 1848 gingen de orangisten op in de Liberale Partij.

Gent is ook de stad waar de eerste moderne vakbonden van België het licht zagen, en waar de Belgische socialistische beweging ontstond. Edward Anseele, de leider van de Gentse socialisten, zou echter eerst in Luik verkozen worden als parlamentslid.

Gent was gaststad van de wereldtentoonstelling van 1913. De tentoonstelling zelf werd georganiseerd in een speciaal gebouwd complex op het Maria-Hendrikaplein, dat later het Sint-Pietersstation werd.

Gent telt meer dan 9800 bestaande objecten die zijn aangemerkt als waardevol onroerend erfgoed. Een groot deel hiervan is beschermd erfgoed.

De historische binnenstad van Gent is zeer bezienswaardig. Het stadssilhouet ervan wordt gedomineerd door 'de drie torens', ook wel de Gentse torenrij genoemd: de 95 meter hoge belfortoren, de Sint-Baafskathedraal (oorspronkelijk de Sint-Janskerk) met het wereldberoemde retabel Het Lam Gods van Jan van Eyck en de Sint-Niklaaskerk. Omdat die torens zo specifiek zijn voor het stadsbeeld, ontwierp Henry Van de Velde in de jaren dertig de "Boekentoren", als bibliotheek voor de Universiteit Gent. De Boekentoren wordt door velen aangezien als de vierde toren van Gent.

Gent is rijk aan een groot aantal civiele bouwwerken, zoals dat onder meer te zien valt aan de Graslei en de Korenlei met hun voorname gildenhuisen en andere panden, waaronder het Oude Postkantoor. Eén van de grootste en belangrijkste civiele monumenten in de binnenstad is het Gravensteen, een kasteel en grafelijke residentie uit de twaalfde eeuw met een nog vrijwel intact verdedigingssysteem. Het is de enig overgebleven middeleeuwse burcht in Vlaanderen. Een ander gebouw met historische waarde is het Prinsenhof, waar in 1500 keizer Karel V geboren werd, die als keizer van het Heilige Roomse Rijk over het grootste Europese rijk sinds Karel de Grote regeerde. Het Sint-Jorishof is het oudste hotel van Europa.

Tegen het reeds genoemde belfort, dat dateert uit de veertiende eeuw en de status van UNESCO-Werelderfgoed heeft, aan bevindt zich de Lakenhalle, in de middeleeuwen het centrum van de Gentse wol- en lakenhandel. Vlakbij het belfort en de lakenhal ligt het laatgotische stadhuis. Het Geeraard de Duivelsteen werd gebouwd in de dertiende eeuw, maar doorging door de jaren heen tal van veranderingen; vandaag de dag fungeert het als rijksarchief. De stadsopera, de Gentse Opera, is gevestigd in een neoclassicistisch pand uit de negentiende eeuw.

Van de oude stadsomwalling resteren nog het Rabot en de Peperbus. Voor de verdediging van hun stad beschikten de inwoners vanaf de zestiende eeuw tevens over de Dulle Griet, een imposant middeleeuws kanon van ruim vijf meter lang. Het bevindt zich tegenwoordig bij de Vrijdagmarkt, een van de oudste pleinen van de stad en, zoals de naam doet vermoeden, elke vrijdag het toneel van een markt.

Andere noemenswaardige (voormalige) markten zijn de Oude vismijn, een van de oudste markten van de stad, en het Groot Vleeshuis, een middeleeuwse markthal.

Gent kent naast de civiele, ook veel religieuze bouwwerken. Behalve de eerder genoemde Sint-Baafskathedraal en Sint-Niklaaskerk bevinden zich in de stad nog twee andere middeleeuwse kerken: de Sint-Jacobskerk en de Sint-Michielskerk. Laatstgenoemde was in plannen uit de zeventiende eeuw voorzien van een ruim 130 meter hoge toren, maar om financiële redenen werd dat plan nooit werkelijkheid. De, vermoedelijk, oudste kerk van de stad bevindt zich echter niet in de historische kern, maar in de wijk Ekkerghem: de Sint-Martinuskerk, voor het eerst vermeld in 941. Eveneens buiten het centrum staat de Sint-Annakerk, een negentiende-eeuwse kerk in Rundbogenstil.

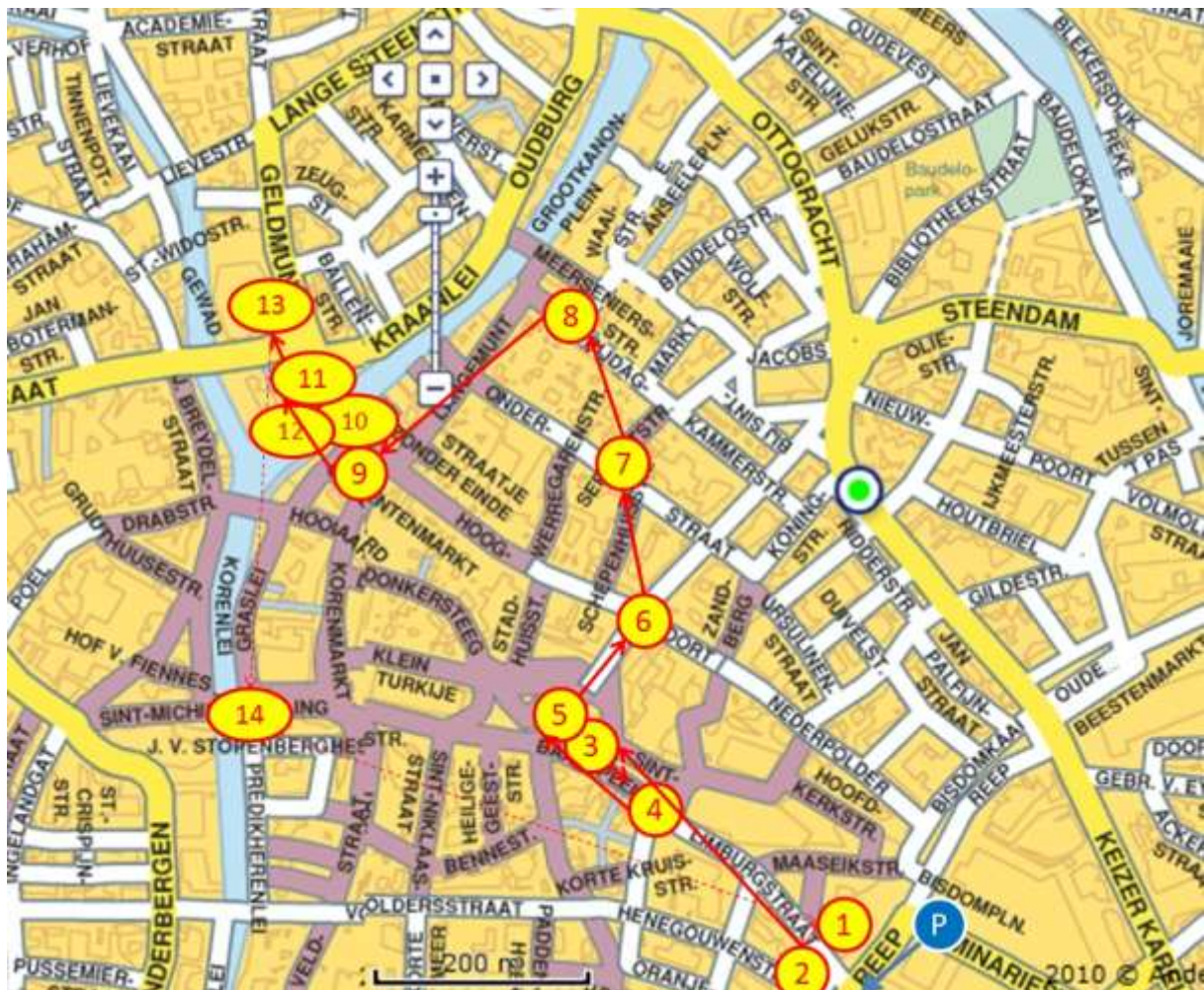
Gent telt niet alleen kerken, maar ook nog een groot aantal andere religieuze bouwwerken. Zo zijn er de twee voormalige abdijen, beide gesticht in de zevende eeuw: de Sint-Pietersabdij en de Sint-Baafsabdij. Van de drie begijnhoven in de stad - het Oud Sint-Elisabethbegijnhof, het Nieuw Sint-Elisabethbegijnhof en het Begijnhof O-L-V Ter Hooie - zijn de twee laatstgenoemden onderdeel van de Werelderfgoedinschrijving Vlaamse begijnhoven. Het Pand, tot slot, is een voormalig dominicanenklooster uit de dertiende eeuw; tegenwoordig is het eigendom van de universiteit.

Ook de diverse parken en groengebieden in de stad kunnen tot de bezienswaardigheden van Gent worden gerekend.

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Gent>

TOUR

1. Geraard de Duivelsteen;
2. Wicca-winkel;
3. Sint Baafsplein;
4. Sint Baafskathedraal;
5. Belfort;
6. Mammelokker;
7. Wicca-winkel;
8. Vrijdagmarkt;
9. Galgenhuisje;
10. Hoofdbrug;
11. O.L.V. en de Inktpot;
12. Kleine Vismarkt;
13. Gravensteen;
14. Sint Michielsbrug.

1: GERAARD DE DUIVELSTEEN

Het Geeraard de Duivelsteen is een gebouw in de Belgische stad Gent.

Het is een voormalig gotisch steen (stenen huis van een edelman) uit de 13e eeuw, genoemd naar ridder Gheeraert van Ghent, bijgenaamd de Duivel. Hij was de tweede zoon van een burggraaf van Gent, Zeger III.

Het gebouw werd in de 14e eeuw eigendom van de stad. Het vervulde in de loop van de eeuwen diverse functies: riddersverblijf, wapenarsenaal, klooster, school, bisschoppelijk seminarie, krankzinnigengesticht en gevangenis tot het Rasphuis aan de Coupure die taak in 1775 overnam. Op het einde van de 19e eeuw werd het aangekocht door het rijk. Een nieuwe vleugel werd bijgebouwd, en sindsdien doet het gebouw dienst als rijksarchief.

Het gebouw onderging sedert de middeleeuwen zoveel veranderingen dat het door de laatste restauratie in de 19e eeuw te veel verlaagd vierkant donjon nog nauwelijks te herkennen is. Toch kan dit donjon wijzen op een functie die verwijst naar een ouder verleden. Het donjon, gelegen langs de gedeeltelijk gedempte Schelde en binnen de halfcirkelvormige gracht uit de 9e eeuw die het toenmalige Gent omsloot, kan toen een verdedigende functie hebben gehad.

Er zouden vanaf het Duivelsteen onderaardse gangen lopen naar o.a. het Belfort en het kasteel van Laarne. Misschien dat als we het vriendelijk vragen MacTel ons hier meer over wilt vertellen.

De leeszaal van het Rijksarchief is toegankelijk voor het publiek. Jammer genoeg kunnen we deze niet bezoeken aangezien die enkel de eerste zaterdag van de maand geopend is. Voor de rest kan je er terecht op weekdays.

Adres: Geeraard de Duivelstraat 1 - 9000 Gent.

GEERAARD DE DUIVEL

In Gent woonde een kerel die bekend stond als Gerard de Duivel. Iedereen wist dat hij zijn vrouw had doodgeschopt en dat hij nog meer op zijn kerfstok had. Zo kwam hij aan zijn bijnaam. Zijn zoon, die ook Gerard heette, aardde naar zijn vader. Hij groeide op voor galg en rad, en deinsde nergens voor terug. Het toeval wilde dat ze allebei verliefd werden op dezelfde Vrouw, en het duurde niet lang of ze stonden elkaar, verteerd door jaloezie naar het leven. De oude Gerard beraamde een list. Hij bracht zijn zoon in de waan dat hij van zijn trouwplannen afzag.

Hij zou een paar weken rust nemen in het land van Waas, zodat die ander ongestoord bruiloft kon vieren. De jonge Gerard, die niet vermoedde wat de vader in zijn schild voerde, was aangenaam verrast. Maar hij liet niets merken, en zei: "Dat lijkt me ook het beste."

Het kostte de oude weinig moeite bij die Pasbrug twee schippers te vinden die voor een paar zilverstukken tot alles bereid waren.

Hij stuurde hen naar de bovenkamer van die Rode Toren, en zei: "Als er tegen middernacht iemand komt vragen of alles gereed is, draai je hem de nek om, bind hem in een zak en smijt hem in de rivier."

Meer hoefden de schippers niet te weten.

's Avonds zei Gerard tegen zijn zoon: "Ik heb een boot gehuurd bij de Pasbrug, want ik wil vannacht nog vertrekken. Het is beter dat ik er ongemerkt vandoor ga, en daar heb ik jou bij nodig. Jij moet in de Rode Toren aan de schippers gaan vragen of alles klaar is."

Onderweg kreeg de zoon argwaan. Hij wist hoe geslepen zijn vader was, en besloot de kat uit de boom te kijken.

Na verloop van tijd kon de oude Gerard zijn ongeduld niet langer bedwingen. Hij wilde weten of zijn trawanten waren geslaagd. Toen hij de bovenkamer van de Rode Toren binnenkwam, werd hij door de twee schippers gewurgd, in een zak gebonden, en in het water gegooid.

De jonge Gerard stond om de hoek van de straat en zag wat er gebeurde. Toen de zak met een plons in de Leie terecht kwam, grijnsde hij, en slenterde door de nachtelijke straten naar huis terug. De volgende dag begon hij aan de voorbereidingen van de bruiloft.

4: SINT-BAAFSKATHEDRAAL

De **Sint-Baafskathedraal** in de Belgische stad Gent is de titelkerk van het bisdom Gent en het Sint-Baafskapittel.

De kerk was oorspronkelijk een parochiekerk gewijd aan Johannes de Doper. In het jaar 942 kwam de bisschop van Doornik de kerk als Sint-Janskerk inwijden.

Keizer Karel wilde het opstandige Gent een lesje leren door de opstandigen met een strop om de hals (de stroppendragers) en in nachthemden achter elkaar door de stad te laten gaan. Hij wilde Gent voor altijd onder de knoet houden door op de plaats van de Sint-Baafsabdij het Spanjaardenkasteel op te richten. Hierdoor waren de kanunniken van Sint-Baafs verplicht uit te wijken naar een andere kapittelplaats, die zij in 1539 vonden in de Sint-Janskerk. De kerk werd een collegiale kerk en stond voortaan bekend als de Sint-Baafskerk (zie Bavo). Bij de bisschoppelijke herindeling van de Nederlanden in 1559 werd het bisdom Gent opgericht; de Sint-Baafskerk werd verheven tot kathedraal.

Tot voor enkele jaren was de Sint-Janskerk nog steeds de parochiekerk van de Sint-Jansparochie en tevens van de Sint-Baafskathedraal, de hoofdkerk van het bisdom Gent. Enkele jaren geleden echter werden de parochies Sint-Michiels, Sint-Niklaas en Sint-Baafs gefusioneerd, en sedertdien doet de Sint-Michielskerk dienst als parochiekerk voor de drie vroegere parochies. De Sint-Baafskathedraal fungeert nu enkel nog als kathedraal.

Voorganger van de huidige kathedraal was een romaanse kerk uit de 12de eeuw. Hiervan is de crypte overgebleven. De romaanse kerk werd geleidelijk aan vervangen door de huidige. De bouw verliep in drie fasen. In het begin van de 14de eeuw werd eerst het koor vernieuwd. Hier is de invloed van Noord-Franse gotiek en van de Scheldegotiek te merken. De kooromgang en de straalkapellen dateren uit het begin van de 15de eeuw. Tijdens de tweede bouwfase, van 1462 tot 1538, werd de 89 meter hoge westertoren opgetrokken in de stijl van de Brabantse gotiek, met kalkzandsteen uit het steenwerc van Dilbeek. In 1533 werd begonnen met de derde fase: de bouw van het schip. Later vonden nog toevoegingen plaats in renaissance-, barok- en classistische stijl opgetrokken.

De toren van de Sint-Baafskathedraal is een van de drie van de Gentse torenrij, samen met de Sint-Niklaaskerk en het Belfort. De toren zelf bestaat uit vier verdiepingen, en wordt bekroond door vier pinakels van aanzienlijke grootte. Oorspronkelijk was de toren bekroond met een kleine spits, maar deze brandde af. In de toren hangen zeven luidklokken, de zwaarste is Bavo, met een gewicht van 5 500 kg, geleverd door Pieter Hemony.

Het kunstpatrimonium van de Sint-Baafs is historisch waardevol. In de eerste plaats moet genoemd worden het wereldberoemde polyptiek De aanbidding van het Lam Gods van Jan van Eyck uit 1432, dat beschouwd wordt als een hoogtepunt in de vijftiende-eeuwse Vlaamse schilderkunst. Andere bekende doeken zijn de Bekering van Sint-

Bavo (1623-1624) door Peter Paul Rubens, de Calvarietriptiek (vijftiende eeuw), toegeschreven aan Joos van Massenhove, alias Justus van Gent, en werken van Frans Pourbus de Jongere en Gaspar de Crayer.

Hoogtepunten van de inrichting zijn verder het barokke hoogaltaar (1702-1782), in witzwart en rood gevlamd marmer; de rococopreekstoel (1741-1745), in eik, verguld hout, witte en zwarte marmer, door Laurent Delvaux, met smeedijzeren hek door J. Arens; praalgraven van Gentse bisschoppen, onder andere die van Antonius Triest, in wit en zwart marmer (1652-1654), een hoofdwerk van Hiëronymus Duquesnoy de Jonge; ten slotte een waardevolle collectie edelsmeedwerk en liturgische gewaden.

In de kathedraal mogen geen foto's gemaakt worden!

Limburgstraat 2

DE BRAND IN DE SINT-JANSKERKTOREN

Op 2 september 1602 werd de toren van de Sint-Janskerk geheel verwoest door een brand.

Op die dag, rond tien uur 's avonds, hoorden en zagen de Gentenaars dat het vreselijk begon te donderen en bliksemen. Plots zag men rond de toren een fel licht in de vorm van een bol die de toren raakte en welke hierna onmiddellijk begon te branden.

De mensen die deze lichtbol gezien hadden stonden verbijsterd naar boven te staren en besloten dat dit het werk was van de heksen, die door de duivel van heinde en verre waren samengebracht om dit onheil te veroorzaken.

Nu was het zo dat, op twee plaatsen in het land, te Harelbeke en te Brussel, precies rond deze tijd dat er twee vrouwen verdacht werden van toverij. Toen het nieuws van het afbranden van de toren van de Sint-Janskerk deze plaatsen bereikte en men hoorde dat daarbij duivelse machten vermoed werden, legde men een mogelijk verband met de twee verdachten.

De verdachten hadden echter daarvoor wellicht nog nooit van de Sint-Janskerk gehoord, maar onder pijniging bekenden ze ten slotte toch alles wat de rechters wilden horen.

Zo gebeurde het dat twee vrouwen in 1603 hun leven lieten om hun zagezegd aandeel in de brandstichting te Gent.

5: BELFORT

Het belfort van Gent is een 95-metere hoge belforttoren in het centrum van de Belgische stad Gent. De toren is de middelste toren van de beroemde Gentse torenrij, samen met de Sint-Niklaaskerk en de Sint-Baafskathedraal. Tegen het belfort staat ook de Gentse lakenhal.

Men begon waarschijnlijk te bouwen aan het belfort voor 1314, het jaar waaruit de eerste rekeningen dateren. Een plan in het Bijlokemuseum is van Jan van Haelst, meestermetser. In 1323 waren reeds vier bouwlagen (van de zes geplande) klaar. Tussen 1377 en 1380 werd een voorlopige houten torenbekroning opgetrokken. Daarop werd de legendarische 'Draak van Gent' gehesen. De volgende eeuwen werd de torenspits herhaaldelijk aangepast. Na verschillende houten spitsen, kreeg het belfort in 1851 een neogotische gietijzeren spits. Een halve eeuw later was de staat van de spits echter te slecht geworden, en met de Wereldtentoonstelling van 1913 in het vooruitzicht werd een wedstrijd uitgeschreven voor een nieuwe spits. Een voorstel van Valentin Vaerwyck, gebaseerd op de middeleeuwse spits, werd goedgekeurd. Doordat de werken snel moesten gebeuren, bleken er achteraf vele gebreken te zijn, onder meer in de verbinding tussen de stenen romp en het

nieuwe stenen klokkenhuis. In 1967 en 1980 werden daarom restauratiewerken uitgevoerd. Gelijk het belfort nu is, bereikt het een hoogte van 118 meter. Men klimt er naar boven langs een trap van 386 treden.

Met de bouw van de lakenhal, die tegen het Belfort aanleunt, werd begonnen in 1425 en stopgezet in 1445. Van de elf geplande traveeën werden er slechts zeven gebouwd. In 1903 werden de vier ontbrekende traveeën bijgebouwd volgens de oorspronkelijke plannen. De "Mammelokker" is een kleine annex, daterend van 1741, waar de bewakers van de stadsgevangenis verbleven. Die gevangenis besloeg een

deel van de oude lakenhal van 1742 tot 1902. De naam verwijst naar de legende van de "Romeinse liefdadigheid". In die legende werd een gevangene tot de dood door uithongering veroordeeld, maar hij weigerde te sterven. De legende wil dat zijn dochter een voedster was, die hem elke dag bezocht om hem borstvoeding te geven. Toen de cipiers dit ontdekten, vonden ze dit zo lief en goed, dat ze de man vrijlieten. Een standbeeld bij het gebouw beeldt die legende uit.

Sint-Baafsplein, 9000 Gent, België

6: DE MAMMELOKKER

in 1741 werd dit gebouwtje dat aanleunt bij het belfort en de lakenhalle in Lodewijk XV-stijl opgetrokken, naar het ontwerp van David 't Kindt. Dit was de cipierswoning die toegang gaf tot de stadsgevangenis. De gevangenis was van 1742 tot 1902 in de crypte van de lakenhalle gevestigd.

De benaming Mammelokker wordt ontleend aan het reliëf op het timpaan van de voorgevel en komt voort uit het Gentse dialect (mamme=borst, lokken=zuigen). Een Romeinse legende vertelt over de oude man Cimon, die in de gevangenis tot de hongerdood was veroordeeld. Zijn dochter gaf hem dagelijks de borst, wat hem het leven redde..

Adres: Botermarkt 17 - 9000 Gent

8: VRIJDAGMARKT

De Vrijdagmarkt wordt sterk geassocieerd met Jacob van Artevelde, maar voor een lage tijd stond hier het standbeeld van Keizer Karel kunnen zijn. In 1792 sleurden de Franse veroveraars, geholpen door de Gentenaars, hem als de aartsrivaal van hun koning François

Artevelde was een zakenman en staatsman van Gent. Hij handelde vee, vis, wijn, zilver en textiel. Hij woonde aan de Kalandeberg, en werd vlakbij zijn woonst in de Paddenhoek vermoord op 17 juli 1345. Sommige versie vermelden dat dit was toen hij wou vluchten uit zijn huis, andere versies beweren dat dit gebeurde toen hij thuis kwam na besprekingen in Damme. Waar wel eensgezindheid over bestaat is dat hij zou vermoord zijn door Gerard Denijs, meester van de wevers-gilde.

Een deel van het standbeeld van Jacob van Artevelde kende in 1999 een mysterieuze verdwijning. Plots bleek het zwaard van Artevelde verdwenen, maar men had geen idee hoe lang. Door onderzoek via toeristen-foto's bleek dat het zwaard zeker reeds enkele weken spoorloos was. Het zwaard werd terug gevonden langs de Leie aan de achterkant van "de Fabriek" (Habbekrats VZW).

Het zwaard werd ontdekt toen twee studenten slijk langs de oevers aan het verzamelen waren. Dat slijk wilden ze gebruiken om nesten van waterjuffers mee te maken voor een tentoonstelling.

Ondertussen had het stadsbestuur al een nieuw zwaard laten maken. Het nieuwe zwaard kan je nu bezichtigen in de wapencollectie van het Gravensteen

De Vrijdagmarkt vormde het schouwtoneel voor allerhande vreugdevolle en minder opbeurende gebeurtenissen. Verschillende vorsten pleegden er hun blijde intrede. Van de hertogen van Bourgondië over keizer Karel en Filips II tot de aartshertogen Albrecht en Isabella..., ze passeerden allen de revue. En bij tijd en stond werd hier een koninklijke ziel plechtig ingehuldigd.

Zo was de Vrijdagmarkt was ook de plaats waar de Engelse koning Edward III werd uitgeroepen als de Koning van Frankrijk in de 100-jarige oorlog. Deze actie maakte Gent niet echt populair in Frankrijk. Partij trekken voor de Engelsen had een groot economisch voordeel voor Gent want Gent had Engeland sterk nodig voor het aanleveren van wol voor de linnen-productie.

De Vrijdagmarkt is tevens de plaats waar menige vrouw een schietgebedje voor haar ten strijde trekkende wederhelft debiteerde. Tot ongeveer 1540 fungeerde de markt als wapenplaats. De troepen soldaten verzamelden hier om naar het slagveld te vertrekken.

Vervolgens deed de Vrijdagmarkt vanaf de 16de eeuw regelmatig dienst als scène voor openbare terechtstellingen. Men had al lang de gewoonte om misdadigers 'en plein public' te straffen. Op die manier wilde de regering een voorbeeld voor de rest van de bevolking stellen, maar die terechtstellingen en bestraffingen hadden ook een zekere spektakelwaarde. Ze hielden het volk tevreden. Er was blijkbaar niets amuserender dan een beul de bal te zien misslaan. Dat er menig hoofdje is gerold op de Vrijdagmarkt, staat als een paal boven water. De laatste executie vond er guillotinegewijs plaats in 1863.

De Vrijdagmarkt was het oude politieke centrum van Gent.

Tijdens de Middeleeuwen durfde het stadsbestuur de marktplaats al eens af te huren om het in te richten als arena voor burgertornooien. Steekspelen waren immers razend populair en voerden jarenlang de 'top tien van het favoriete volksvermaak' aan. De laatste die de Gentenaars op spelen van dit kaliber trakteerde, was keizer Karel. In 1511, een jaar met een onnoemelijk strenge winter, liet hij de Vrijdagmarkt onder water zetten om er een steekspel op schaatsen en sledes te laten doorgaan.

Zoals de naam al doet vermoeden, hield men hier op vrijdag markt. In het begin van de 13de eeuw was dit al een van de populairste marktplaatsen binnen de stad. Vanaf het einde van de 17de eeuw werd er een lijnwaadmarkt georganiseerd. Gent is een stad met een ellenlange textieltraditie. Niet enkel het Gentse laken was wereldvermaard, ook het fijne linnen, het lijnwaad, dat hier werd vervaardigd, kon op internationale belangstelling rekenen. Omdat tradities er nu eenmaal zijn om in ere te houden, kun je hier op vrijdag nog altijd terecht voor de markt.

Stenen huizen waren onbestaand in de 12de eeuw. De eerste stenen huizen dateren van 1200. De meeste huizen waren opgetrokken in hout, met een groot risico op brand. Je vindt in Gent dan ook nog veel brandgang-steegjes die moesten voorkomen dat de brand niet al te snel kon overslaan tussen verschillende huizenblokken.

Nu zijn er slechts nog op enkele plaatsen houten gevels te zien, maar geen enkel huis is nog volledig in hout. Je kan een voorbeeld vinden van een houten gevel aan één van de restaurants aan de achterkant van de Jan Breydelstraat. Je hebt er een zicht op als je uitkijkt op de Leie naar het Z, aan de brug van het Gravensteen, nabij het Veerleplein.

Gent kent reeds van in de ME een groot aantal feesten. Zo waren er narrengildes die de ME feesten kwamen opluisteren o.a. deze uit wijk Meerhem waarvan vermelding werd gemaakt van 1439 tot 1535. Er werd een optekening gemaakt dat zij in de strenge winter van 1511, samen met een andere narrengildes optraden tijdens het steekspel op sleden dat op de Vrijdagmarkt werd georganiseerd.

Meester Dierkens zocht met de bouw van het nieuwe feestlokaal van Vooruit aansluiting bij het bouwwerk dat hij een tiental jaar voordien op de Vrijdagmarkt had neergepoot. Ook hier koos hij voor de 19de-eeuwse eclectische stijl. Bij het binnentreden werd je wellicht stil van het majestueuze interieur van dit huis.

Ook hier werden meerdere stijlen met elkaar vermengd. De Vooruit bestaat uit een wirwar van lokalen en gangen. De meeste kamers van dit huis ademen een aparte sfeer uit. Nu eens burgerlijk, dan weer frivool en weer elders zakelijk en functioneel.

In het café vind je een aantal sobere Art Déco-motieven. De theaterzaal en de majolicazaal zijn overdadig versierd. Terwijl de eerste met bladgoud beslagen pilasters in zich draagt, kun je in de majolica prachtige faïencetegels aantreffen met daarop de bloemen waaraan deze zaal haar naam ontleent.

De Domzaal in de nok van Vooruit is dan weer een toonbeeld van rauw en naakt functionalisme. Zo is het ijzeren skelet van het dak zichtbaar gebleven.

De Vrijdagsmarkt was ooit het belangrijkste plein van de stad, De meeste gebouwen van de Vrijdagmarkt dateren uit de 18e eeuw, het socialistische volkshuis (Ons Huis, Bond Moyson) zelfs uit het begin van de twintigste eeuw.

De brug over de Leie noemt de Zuivelbrug. Het verbindt de Kraanlei met de Vrijdagsmarkt en Groot Kanonplein.

In het Meersenijsstraatje worden beroemde Vlaamse mode-ontwerpers te koop aangeboden.

HUISNUMMER "666"

Op de Antwerpsesteenweg, Brugsesteenweg, Brusselsesteenweg, Kortrijksesteenweg, Ottergemsesteenweg en de Zwijnaardsesteenweg vind je huizen met als huisnummer "666".

CAFÉ'S:

Ook vind je in Gent diverse café's met een Duivelse naam of legende, enkele daarvan volgen hieronder. Misschien een leuk idee om 1 of meerdere te gaan bezoeken, tijdens een aantal van onze "pauze's".

De Hopduvel: De naam Hopduvel, bedacht door Moniek, is een mythologisch begrip in de geschiedenis van de hoppedeteelt rond de streek van Asse. In die periode kenden de streekbieren een sterk stijgende groei, en mede door de vraag van vele mensen naar thuisconsumptie, werd eind 1982 een drankenhandel de Hopduvel op de Rooigemlaan gestart door Toon en Jaak Denooze en Marc Van Liefferinge.

Adres: BVBA De Hopduvel Coupure links 625 9000 Gent

9:

GALGENHUISJE

Men beweert dat dit het kleinste cafeetje van Gent is. Een aanrader is zijn eigen gebrouwen bier "Galgenbier".

In feite was dit een 'pensenhuisje'. Om hygiënische redenen mochten vroeger geen ingewanden verkocht worden in het vleeshuis zelf. De arme mensen konden in dit pand ingewanden kopen.

De naam van dit gebouw duidt echter op een andere en luguberdere functie: aan de achtergevel, tegen de gevel van het Groot Vleeshuis, is de plaats waar de veroordeelden (voor de galg) moesten wachten op de uitvoering van hun straf. Het allicht houten verhoog waarop ze moesten staan of zitten is weg, maar de haken waarop dit lag, en de beugels waaraan de gevangenen vastgemaakt werden, zijn er nog.

Johan De Bock: 'De haken en beugels zijn de restanten van de schandbank (analoog aan schandpaal) waarop misdadigers te kijk werden gezet (en door de bevolking konden bespot worden). Het zijn dus niet enkel degenen die tot de galg veroordeeld werden die hier plaats namen.'

Johan De Bock: 'Het Galgenhuisje is zowat het kleinste caféetje van Gent. Maar de kelders zijn verbazend ruim.'

Vroeger waren er een drietal tunnels onder het Groot Vleeshuis (waarvan het Galgenhuis in feite een aanbouw is). Dit lieten de vissers (en later de groenteboeren) toe om hun waren -die via platte schuiten via de Leie aangevoerd werden- onder het gebouw door op de markt te brengen.

Groentenmarkt 5

10: HOOFDBRUG

Wanneer je op de Hoofdbrug staat, met je rug naar het Gravenkasteel gekeerd, en je kijkt in de richting van de Grasbrug, dan zie je aan je rechterkant een rijtje gevels. De vierde gevel vanaf de brug te beginnen, valt je vast en zeker meteen op. Het is namelijk de laatste houten gevel van de hele stad. Tot een stuk in de 19de eeuw waren er wel meer houten huizen te vinden, maar toen het stadsbestuur besliste subsidies uit te delen aan iedereen die zijn gevel liet stenigen, werd van vele van deze gevels brandhout gemaakt. Zodoende is er eigenlijk maar ééntje meer overeind gebleven.

Deze façade springt nog om een andere reden in het oog. Hij is namelijk geschilderd in een populaire kleur voor Gentse gevels, namelijk het Isabellageel.

De oorsprong van het Isabellegeel heeft een nogal wansmakelijke oorsprong. Isabella van Castilië, de grootmoeder van keizer Karel langs moeders kant, ook wel Isabella de Katholieke genoemd, was getrouwd met Ferdinand van Aragón. Samen met haar man was zij verantwoordelijk voor de Reconquista, de herovering van Spanje op de Moren. Ze bleven haperen in Granada. Het beleg van Granada begon in 1491 en Isabella zag van op kilometers afstand dat het geen makkelijk te klaren klus zou worden. Al doende bedacht ze dat ze hiervoor het best wat goddelijke gunsten kon gebruiken. Dus begon ze te bidden tot God de Vader om bijstand te verkrijgen. Plots beseftte ze dat God misschien wel een tegenprestatie in ruil verwachtte. Daarom besloot ze ter meerdere eer en glorie Gods niet van onderhemdje te veranderen, zolang Granada niet was gevallen. Na een jaar van belegering werd Granada in 1492 heroverd. Isabella had woord gehouden. Een jaar na datum trok ze haar hemdje uit en toen had het zo'n beetje de kleur van de gevel waar je naar staart.

Deze Hoofdbrug wordt door de meeste stedelingen abusievelijk de Onthoofdingsbrug genoemd.

In 1371 werden een vader en zijn zoon ter dood veroordeeld omdat ze zich verzet hadden tegen graaf Lodewijk van Malle. Deze laatste wilde wel eens zien welke liefde het grootst was: die van ouders voor hun kinderen, of die van kinderen voor hun ouders. Dus besloot hij dat degene, die het hoofd van de andere af zou hakken, in leven mocht blijven. Een verscheurende, onmenselijke keuze. Maar de vader kon uiteindelijk de zoon overtuigen. "Ik ben oud" zei hij "en jij hebt nog een heel leven voor je, en als wij niet tot een besluit komen worden we beiden onthoofd. Waarom dan niet één leven, het waardevolste redden?"

Hij pleitte tot zijn zoon eindelijk toegaf.

Ze werden naar de gerechtsplaats gebracht, in dit geval de Hoofdbrug, die de Lieve kruist bij het Gravensteen. Maar toen de zoon het zwaard hief om zijn vader het hoofd af te hakken, viel het wapen gebroken voor hun voeten. Dat greep vader en zoon zodanig aan, dat ze beiden het bewustzijn verloren.

De graaf schonk hun genade, maar veel baat bracht het de vader en zoon niet. Ze werden overvallen door een hevige koorts en stierven kort na die wonderlijke maar verschrikkelijke gebeurtenis.

Dit verhaal is waarschijnlijk maar een legende, maar er zouden wel degelijk onthoofdingen plaatsgevonden hebben op deze brug en dit tot het einde van de 16de eeuw.

11: O.L.V. EN DE INKTPOT

Wist u dat er in de gevel van het Groot Vleeshuis, in een nis boven de ingang (kant Kleine Vismarkt), een beeldje staat van Onze-Lieve-Vrouw met het kindeke Jezus op de arm? En wist u dat ze in haar vrije hand een inktpot vasthoudt?

Ook deze geschiedenis speelt zich eeuwen en eeuwen geleden af, toen Lodewijk II van Nevers nog graaf van Vlaanderen was, en toen lakenkoopman Jacob Van Artevelde nog niet versteend op de Vrijdagmarkt stond (en naargelang de versie verwees naar Engeland, pintjes bestelde of gewoon voelde of het regende) maar in levende lijve politieke en economische onderhandelingen met de koning van Engeland voerde. In volle middeleeuwen dus.

Wanneer en waar het precies gebeurde, is door het stof der eeuwen geleidelijk aan vervaagd. We weten alleen dat het reeds donker was want de nachtwakers deden reeds hun ronde. Aan een donker portiek struikelden ze bijna over een vormeloze massa. Toen ze bijlichtten met hun flambouw bleek het een dode man te zijn. Vermoord. Neergestoken. Consternatie bij de nachtwakers. Aan de fijne stoffen en rijke versierselen van de kleding van de dode, zagen ze dat het om een belangrijk persoon ging. Deze moordzaak moest snel opgelost geraken of ze kwamen zelf in de problemen.

Hoe hij het zo slecht kon timen, zullen we nooit weten, maar net op dat moment passeerde Juul, een gezel van de vleeshouwersnering, door de straat. Hij had daarstraks een varken gekeeld en was op weg naar huis. De nachtwakers spraken hem natuurlijk aan en ontdekten dat hij een groot mes bij zich had. Voor hen was de zaak simpel: een dode met messteken, een voorbijganger met een mes, dus: de voorbijganger is de dader. Juul werd onmiddellijk gearresteerd en overgebracht naar het Gravensteen, waar hij ondervraagd werd. Het mes werd onderzocht en bleek bloedsporen te vertonen. Juul bleef volhouden dat hij een varken had gekeeld en dat

hij blijkbaar zijn mes niet goed gereinigd had en dat het bloed op het mes dus varkensbloed was, maar zijn ondervragers geloofden er geen snars van (CSI Gent stond nog in de babyschoentjes en van dat goochelen met hun scheikundedozen was nog helemaal geen sprake).

De volgende dag reeds werd Juul voor de vierschaar gebracht en ook de rechters hechtten geen geloof aan zijn verklaringen. Hij werd ter dood veroordeeld en het vonnis moest 's anderendaags voltrokken worden. Juul werd weer in de kerker opgesloten en kreeg het bezoek van een biechtvader. Om zijn ziel te redden kreeg Juul de raad om alleen maar de volledige waarheid te vertellen. En Juul vertelde nogmaals zijn verhaal en bleef volhouden dat hij onschuldig was. De biechtvader kreeg medelijden met de jongen maar kon hem niet helpen. Bij het afscheid kon hij hem alleen troosten door hem te verzekeren dat hij voor hem ging bidden en dat Juul zelf ook veel tot Onze-Lieve-Vrouw moest bidden. Wat Juul deed. Hij bad en bad en bad en bad, alle gebeden die hij kende en alle mogelijke nieuwe gebeden die hem in zijn uiterste nood te binnen schoten, tot hij van uitputting op de kille kerkervloer in een diepe slaap viel. Maar in zijn slaap verscheen hem plots het stralende beeld van Maria met het kindeke Jezus op de arm en in haar vrije hand een inktpot. Klein Jezuske had een ganzenveer en een stukje perkament vast. Hij doopte de veer in de inktpot en schreef iets op het perkament, dat hij oprolde en aan de sprakeloze Juul gaf, met de mededeling dat die dit 's ochtends aan de bewaker een onderhoud met de baljuw moest vragen.

Juul ontwaakte in het besef dat hij gedroomd had. Een wondermooie droom, dat wel, maar toch een droom. Hij beseftte dat zijn laatste uren geslagen hadden. Groot was dan ook zijn ontsteltenis toen hij naast zich een opgerold stukje perkament ontwaarde. Was het dan toch geen droom geweest? Instinctief rolde hij het perkament open en zag de schitterende gouden letters. En al kon hij niet lezen, hij begreep dat hij een hemelse boodschap in zijn handen had. Bang wachtte hij het verloop van de gebeurtenissen af, inmiddels dankgebeden prevelend voor Onze-Lieve-Vrouw en haar goddelijke zoon voor dit mirakel. Toen de bewakers hem kwamen ophalen voor de executie vroeg hij om een onderhoud met de baljuw. Wonder boven wonder werd dit hem toegestaan en Juul kon hem de goddelijke boodschap overhandigen. De baljuw las het bericht, schrok en beval de wachters om Juul onmiddellijk vrij te laten.

Wat de boodschap precies inhield, heeft, behalve de baljuw, nooit iemand geweten. In zijn grote vreugde en dankbaarheid om het nieuwe leven dat hem te beurt viel, liet Juul een beeld maken van Onze-Lieve-Vrouw en de inktpot, dat hij in de buurt van het Gravensteen liet plaatsen. Vele, vele jaren later zorgde de gilde van de vleeshouwers ervoor dat het beeldje werd overgeplaatst naar het nieuwe Groot Vleeshuis, waar het zich nu nog steeds bevindt, in een nis boven de ingang.

12: KLEINE VISMARKT

Vermoedelijk werd de bovenbouw van barokke triomfpoort door Arthus Quellin ontworpen.

Het centrale, segmentbogige fronton draagt een beeld van Neptunus met een drietand. De sokkel waarop die staat, wordt gedragen door geblokte, ionische pilasters. De figuren links en rechts stellen de Schelde en de Leie voor. Oorpronkelijk werden beide rivieren door een bijna gelijkaardige, oudere man met baard uitgebeeld. Bij een brand in 1872 werd de vishalle echter zwaar beschadigd. Bij de wederopbouw bleef de Schelde een oude man, maar de Leie werd een bevallige, jonge vrouw. Er werd toen ook een nieuwe, industrieel aandoende vlees- en vishal gebouwd met veel metaal, volgens de plannen van stadsarchitect A.Pauli. Naar aanleiding van de Wereldtentoonstelling van 1913 werd de neoclassicistische voorgevel aan de Rekelingstraat vervangen door een meer Middeleeuws uitzijnde wand in bak- en zandsteen, ontworpen door Armand Janssens.

Nu wordt het geheel gerenoveerd o.l.v. architectenbureau Arrow.

Dankzij Martien Vranckx weten we dat in de buurt de enige, nog overgebleven houten gevel van Gent staat (zie View 4933). (Origineel beweerden wij dat dit de achtergevel van de Oude Vismijn zelf betrof. Maar die is pas tussen 1910 en 1920 toegemaakt. Voorheen was die open.)

CARLOS ONDERBEKE: 'Het pand wordt gerestaureerd door Lofting group nv olv architectenbureau DENC onlangs zijn er opgravingen geweest waarbij een 15-tal skeletten zijn opgegraven bij de renovatie neemt de toeristische dienst van Gent hier zijn intrek.'

Johan De Bock: 'Ik heb de vismijn als klein jongetje nog in bedrijf geweten (tot halfweg de jaren 1950). Grote marmeren tafels met ijs, daarop allerlei vissen, en de viswijven die met luide stem hun waren aanprezen. Als je thuiskwam moest je nooit zeggen waar je geweest was... dat was duidelijk te ruiken ;-)'

Johan De Bock: 'Tijdens de Gentse Feesten 2010 werd de vernieuwde feestzaal in gebruik genomen. Hierbij enkele foto's van het interieur en de gevels. Er is wel nog heel wat werk te verrichten: zo is het poortgebouw is (binnenkant) nog niet gerestaureerd, en ook de achterbouw ligt nog in werf. Er werd wel reeds een toegang via een nieuw jaagpad op de Leie aangebouwd.'

13: HET GRAVENSTEEN:

Het Gravensteen te Gent is als enig overgebleven middeleeuwse burcht in Vlaanderen met een vrijwel intact verdedigingssysteem een bijzondere bezienswaardigheid, hetgeen dan ook een belangrijke toeristische troef vormt voor de stad.

Het Gravensteen is in het Gentse ook bekend om de zogenaamde "Slag om het Gravensteen". Deze vond plaats op 16 november 1949, toen Gentse studenten de burcht bezetten. Dit gebeurde volgens de overlevering uit protest tegen de verhoging van de bierprijs en het feit dat politie zijn witte helmen zou vervangen door blauwe

kepies, zodat ze moeilijker te onderscheiden waren van postbodes en taxichauffeurs. De studenten (Felix de Hemptinne, Tony Claeys, Henry Hubené, Ludo Tollenaere, Valeer Van Overwalle en Jos De Seranno) die het plan

bedachten hadden inderdaad spandoeken met slogans aangaande de bierprijzen en de politiekepies gemaakt, maar volgens getuigenissen van enkele van de initiatiefnemers (H. Hubené en J. De Seranno) ging het om een studentengrap zonder expliciete statements die uit verveling ontstond.

In het Gravensteen bevindt zich het Gerechts- en wapenmuseum. Dit verwijst naar het feit dat van de 14de tot de 18e eeuw hier het hoogste gerechtcollege van het graafschap Vlaanderen hier zetelde. Het museum etaleert verschillende foltertuijgen. Ook een mooie historische wapencollectie, voornamelijk samengesteld door de 19de eeuwse industrieel Adolphe Neyt, wordt hier tentoongesteld.

Sint-Veerleplein

14: SINT MICHIELBRUG

Nergens anders kunt u zoveel prachtige gebouwen in één oogopslag bekijken als op de Sint-Michielsbrug. De monumentale brug zelf bewondert u beter van op de Graslei.

VARIA

KARNEMELKBRUG

Tot in de tijd der Fransen zag men elke middernacht bij de brug aan het Stendam een schim of een spook verschijnen. Juist om klokslag twaalf rees het op uit de Ottogracht, plaatste zich temidden van de brug en riep met heldere stem, tot driemaal toe: "karnemelk, karnemelk, karnemelk.

Ik heb mijn arme ziel vergeten, want ik heb meer water dan melk gemeten." En toen verdween het spook tot de volgende nacht.

Men zei dat het de geest was van een boerin die, evenals tal van andere melkmeisjes, al die tijd haar melk met teveel water had gemengd en voor goede waar had verkocht.

Eindelijk erkende ze die onrechtvaardige handel en haar ontwaakt geweten riep haar gedurig toe: "Doe boete voor dit kwaad of ge zijt het helse vuur schuldig." Maar de boerin kon dit gestolen goed niet weergeven. Zij verviel tot wanhoop en wel zo dat zij op een keer over de brug van het Steendam in het water sprong en verdronk.

Haar lijk werd opgevist, maar haar geest zweefde nog geruime tijd op aarde, om te verkondigen hoe onrechtvaardig zij haar kleine handel had gedreven. De goede lieden die haar watermelk hadden gekocht en dus het slachtoffer van haar oneerlijkheid waren geweest, vergaven het haar uit ganser harte en zij vroegen zelfs dat God het haar ook zou vergeven. Hun gebed werd eindelijk verhoord, want na een tijdje kwam die ziel niet meer terug. Maar de brug waar de geest zolang verschenen was, werd Karnemelkbrug genoemd.

HALSBREKERSBRUG

Zoveel jaren geleden gebeurde het dat een groep jonge mensen op kerstavond bijeen waren in "Het waneken" bij de brug aan het Meerhem en ze spraken over de wondere Kerstnacht. Een van de gezellen verzekerde de anderen gehoord te hebben dat op klokslag twaalf uur van Kerstdag het water in wijn veranderde.

Toen één van de vrienden dat betwijfelde, voelde de andere, die allicht beschonken was, zich uitgedaagd en daar het op dat moment precies twaalf uur sloeg, verliet hij de herberg en begaf zich naar de watertrap om van dat water te gaan proeven dat in wijn was veranderd.

Maar amper had hij al vloekend en spottend enkele stappen gezet op de brug of hij sukkelde, viel en gaf geen teken van leven meer. Zijn makkers die hem gevolgd waren, konden alleen maar vaststellen dat hij zijn nek gebroken had. Om dit droevig voorval te vereeuwigen, gaf men de brug aan het Meerhem voortaan de naam "Hasbrekersbrug".

DE MAN ZONDER HOOFD

In het holst van de nacht flakkerde een vuurgloed achter een kelderraam in de Goucistraat in Gent. Een bakker was zijn oven aan het stoken.

De nachtwacht deed de ronde door de uitgestorven stad en had juist vier uur gehaid, toen er op het kelderraam werd geklopt. De bakker nam een half brood van de vorige dag van de plank en opende het raam. Een klamme hand pakte het aan en de geheimzinnige klant verdween zonder een woord. Zijn naam was Naart Stuyk.

Naart Stuyk liet zijn vrouw voor zich werken, sloeg haar bont en blauw en verzoop haar zuurverdiende geld. Op een dag kreeg ze er genoeg van, gooide een flesje vitriool over zijn kop toen hij zijn roes lag uit te slapen, en verhing zich.

Zijn tronie was zo gruwelijk verminkt, dat zelfs de duivel er voor op de loop ging.

Alleen 's nachts vertoonde hij zich op straat om brood te halen.

Hoe hij aan zijn eind is gekomen, weet geen mens. Zijn ziel heeft geen rust, en bij nacht en ontij doolt hij door sloppen en stegen. Een wegvluchtende schaduw is alles wat men van hem ziet.

De bakkers van Gent hebben altijd een half brood voor hem klaar liggen. Want als ze hem met lege handen laten gaan, valt hun deeg plat en bederft het meel.

DE WIJK NIEUWLAND IN GENT ROND 1850-1860

Er waren nog olielantaarns en de nachtwaker riep nog de uren. In het holst van de nacht waren de lantaarns uit en was het helledonker. Alleen de bakkers waren al op en stookten hun oven. Bij de bakker in de Goudstraat werd op het kelderraampje geklopt. Eén enkele klop. De bakker riep dat het brood nog niet gebakken was. Andermaal één enkele klop. De bakker nam een klein broodje van de vorige dag, opende het raam en stak het brood erdoor. Het werd aangenomen door een natte hand. Een schim verdween in de duisternis, zonder een woord van dank.

De bakker huiverde en wist dat Naart Stuyck op ronde was. Hoe die eruit zag, wist niemand. Ook niet of het een mens was of een geest. Hooguit een vluchtige schaduw kreeg men te zien want hij verdween zodra hij iemand hoorde. Alleen Pier de waker heeft hem eens gezien, aan de Minnemeersbrug, en volgens Pier had hij geen hoofd (het schijnt dat er geesten bestaan die voor hun straf zonder hoofd moeten rondlopen). Maar dat aankijken van Naart Stuyck is Pier slecht gekomen: veertien dagen later was hij dood aan de miserere in zijn darmen.

Voor de bakkers rond Sint-Jacobs, Heilig Kerst tot zelfs Sint-Macharius kenden hem, of eerder... zijn natte hand. Naart Stuyck schooide nooit, maar de bakkers durfden hem geen brood weigeren, uit schrik dat hun broden plat vielen of dat het meel spon.

Over wie die mysterieuze Naart Stuyck was, deden verschillende verhalen de ronde. Lotje Vande velde, die negenennegentig jaar was, vertelde hoe er lang geleden in

haar familie een Stuyck naar verre landen was gevaren. Daar was hij door de wilden omgebracht, die zijn hoofd hadden opgegeten. De familie was ervan overtuigd dat hij nog altijd als geest zonder hoofd rondliep en liet ieder jaar een zielmis voor hem lezen. Een bezoekje van hem stelden ze niet op prijs.

Een andere vrouw daarentegen vertelde dat die Stuyck een gemenerd was, die zijn vrouw liet slaven en 'stuiken' (afdokken). Dat leverde hem zijn bijnaam, Stuyck, op. Zijn vrouw had er op een dag genoeg van en goot vitriool over zijn hoofd. Ze kreeg echter spijt en benam zich het leven. Stuyck moest voortaan door het leven "met een bakkes, waarvoor de duivel op de loop zou gegaan zijn". Hij kwam alleen 's avonds en 's nachts buiten en haalde zijn brood waar hij het vinden kon. Niemand weet hoe hij overleed maar de mensen waren wel blij dat ze zijn gruwelijk gezicht niet meer konden ontmoeten. En volgens sommigen komt hij 's nachts nog altijd spoken.

Legende van Rijm en Alijn

Ergens midden de 14de eeuw leefden in Gent twee jonggezellen, Simon Rijm en Hendrik Alijn. Op een dag werden ze beiden smoorverliefd op een meisje, Godelieve. Het meisje wist een keuze te maken en viel voor de charmes van Rijm. Alijn, diep gekwetst en zinnend op wraak, vervloekte het koppel en zwoer dat hij zich hierbij niet zou neerleggen.

Alijn beraamde een moordplan, hij zou Rijm op de trappen van de St. Janskerk (waar nu St. Baafs staat) doodsteken en hem er achterlaten. Zo gezegd, zo gedaan. Toen Rijm op een zondag de kerk uitkwam werd hij aangevallen en door messteken om het leven gebracht.

Godelieve bleef ontroostbaar... Getuigen hadden de dader, Alijn, herkend en al vlug werd hij opgepakt en veroordeeld. Hij zou net als zijn slachtoffer moeten sterven. Doch dit gebeurde niet, zijn invloedrijke familie wist genade af te dwingen. Hij mocht in leven blijven op één voorwaarde, dat hij voor weduwen, armen, wezen en de laagsten van de maatschappij een huis zou bouwen waar ze onderdak en voedsel konden vinden. Het huis zou "Het Huis van Alijn" (of Kinderen Alijnshospitaal) worden gedoopt.

In het oude hospitaal is nu het Museum voor Volkskunde ondergebracht.

Stroppen

Stropdrager of Strop is al eeuwen de spotnaam van de Gentenaars. Tot in de 15de eeuw werden zij 'Heren van Gent' genoemd.

Maar in 1537 kwamen de inwoners van de rebelse stad weer eens in opstand tegen de bevelen van hun wettige vorst. Ze weigerden hun aandeel in de belastingen te betalen voor hun Keizer, die geld nodig had om de oorlog tegen Frankrijk voort te zetten. De onwil van de Gentenaars leidde uiteindelijk tot een gevaarlijke opstand in de stad. Op 14 februari 1540 kwam Keizer Karel in hoogsteigen persoon en met een groot leger naar Gent om zijn geboortestad te treffen. De straf was uiterst streng. Gent verloor alle privileges en kreeg een zware geldboete opgelegd. De Sint-Baafsabdij moest worden gesloopt om plaats te maken voor een Spaanse gevangenis. Vijfentwintig kopstukken van de opstand werden onthoofd.

Bovendien moesten een groot aantal inwoners blootsvoets en in tabbaard gekleed, voor de Keizer verschijnen en op hun knieën om genade smeken. Vijftig anderen moesten nog een bijkomende vernedering ondergaan: in hun hemd en met een strop om de hals door de stad lopen, als teken dat ze de galg hadden verdiend.

Met Jean Ray in de 4de dimensie

De wereldberoemde schrijver van fantastische verhalen Jean Ray (1887-1964) schreef zijn verhalen vooral in het Frans en situeerde ze nogal eens in Londen, maar hij zocht zijn inspiratie meestal in zijn geliefde geboortestad Gent. Onder dat andere bekende pseudoniem van hem, John Flanders, schreef hij vooral in het Nederlands en publiceerde hij onder meer een heleboel werkjes over de Gentse folklore. Het volgende verhaal vertelde hij in het kader van een interview, afgenomen door zijn literair agent:

Jean Ray was net zeventien geworden toen hij op een avond in Gent één van de meest merkwaardige ervaringen uit zijn leven opdeed, dat toch al niet van griezelige of mysterieuze avonturen verstoken was gebleven. Een half uur lang vertoefde hij in de vierde dimensie!

Het gebeurde op een regenachtige avond, toen hij huiswaarts keerde met een vriend van de universiteit. In de buurt van de kathedraal, op de hoek van een klein straatje, namen zij afscheid van elkaar. Jean Ray liep het amper veertig meter lange straatje in, waar zijn aandacht getrokken werd door een Engels uitzijnde etalage, met vele kleine vierkante ruitjes, in houtwerk gevat. In het uitstalraam zag hij een rijke keuze van grote en kleine taarten, die hem deden watertanden. Hij kon de verleiding niet weerstaan en ging naar binnen.

Jean Ray wachtte een tijdje, riep een beetje... maar niemand kwam opdagen. Toen stak hij maar zelf de handen uit de mouwen, nam een papieren zak en vulde die met de appetijtelijke taartjes. Hij verliet het winkeltje met de bedoeling de volgende morgen zijn schuld te komen aflossen. Als dessert aten ze die avond ten huize van de latere schrijver de bewuste taartjes, die iedereen voortreffelijk vond. Men vroeg hem zelfs er bij een volgende gelegenheid nog meer van mee te brengen.

Veertien dagen later ging hij opnieuw naar het winkeltje. Maar ditmaal was er in het hele steegje geen banketbakkerij meer te bespeuren! Onvoorstelbaar! Hij vroeg inlichtingen bij de buren, de slager, in de zuivelwinkel. 'Nooit van gehoord,' zei iedereen. En: 'Er is nooit een banketbakkerij in dit straatje geweest.' Nochtans had hij er een hele zak lekkere taartjes van meegebracht!

Later, veel later, sprak hij met een goeie vriend van hem over deze eigenaardige geschiedenis. De broeder dominicaan vond het in tegenstelling tot de schrijver helemaal niet grappig.

'Jongen,' fluisterde hij, 'jij hebt misschien geluk gehad dat je er nog uitgeraakt bent... Of wie weet, misschien heb je het ongeluk gehad er niet te zijn gebleven...'

DE DUIVEL

De satan, ook wel aangeduid als de duivel of Lucifer, wordt door joden en christenen gezien als een gevallen (aarts-)engel, die door God uit de hemel werd geworpen toen deze tegen God in opstand kwam. Hij is de leider van rebellerende gevallen engelen, die onder zijn aanvoering God verlaten hebben en wordt gezien als de verpersoonlijking van het kwaad. Volgens moslims is hij geen engel maar een djinn.

Satan is volgens traditionele christenen, joden en moslims nooit gelijkwaardig aan God en verwerpen dan ook de gedachte dat er een soort tweestrijd aan de gang is tussen een 'macht van het goede' en een tegengestelde 'macht van het kwade', die even sterk zijn. God heeft het laatste woord.

Een groot deel van de populaire, algemeen bekende kenmerken van de duivel zijn niet Bijbels, maar bestaan uit een mengeling van oude en nieuwe opvattingen. Dit verschil tussen de Bijbelse Duivel en de buiten-Bijbelse duivel valt meestal in het 'voordeel' van de laatste variant uit.

De benaming satan komt uit het Hebreeuws en betekent 'lasteraar', 'verzoeker', 'scheidingmaker', 'tegenstander' en soms ook 'zwerfer'. Het ook veel gebruikte synoniem duivel is van het Griekse diábolos afkomstig en heeft soortgelijke betekenissen.

Satan is in taaltechnisch opzicht dus geen naam maar een zelfstandig naamwoord of een titel. Christenen en moslims zien satan als een enkele persoonlijkheid, een opstandige geest die verantwoordelijk is voor het verderf op aarde maar wiens dagen geteld zijn.

Volgens de traditionele, christelijke theologie was satan oorspronkelijk een van de machtigste aartsengel(en) van God. Hij werd echter jaloeers op God, wilde zich aan Hem gelijkstellen, en werd God ongehoorzaam (keerde zich af van God). Dit luidde zijn val in. Hierbij wist hij een derde van Gods engelen aan zijn zijde te krijgen. Deze 'gevallen engelen' verwerden tot demonen die satan tot leider verkozen. Volgens verschillende bijbelpassages was de voornaamste drijfveer van satan trots. Hieruit volgde hoogmoed en jaloezie op God. Satan verlangde Gods plaats in te nemen en goddelijke eer en aanbidding te ontvangen. Zijn volgelingen, gevallen engelen en mensen, verlangen ten diepste hetzelfde. Achter veel 'succesvolle' mensen in verleden en heden, zoals dictators, valse profeten en rijkaards, zouden satan en zijn demonische engelen de bewerkstellers van dit 'succes' zijn.

De val van de satan en zijn engelen moet voor de schepping van de mens hebben plaatsgevonden want hij treedt in het paradijs al op in de vorm van de slang die

Adam en Eva verleide tot de zondeval. Met deze zondeval verkreeg Satan van Adam, die oorspronkelijk door God aangesteld was als beheerder, het beheer over de Aarde en word daarom soms ook, terecht, de 'overste van deze wereld' genoemd. Sindsdien zou er een gevecht gaande zijn tussen God en satan om de mensheid. Beiden proberen de mens te overtuigen. God, om hem in de genade door Jezus te laten geloven en daarmee Gods wil te doen. Satan, om hem te verleiden tot het kwade en zich afzijdig van God en de genade van Jezus te houden. Daarbij wordt satan slechts door God geduld om de vrije wil van Zijn schepselen te waarborgen. Omdat Satan een sterke afkeer van God heeft heeft hij ook een afkeer van diens schepping. Hij en zijn demonen zouden daarmee ook het 'kwaad' op de wereld veroorzaken zoals natuurrampen maar ook geweld en onenigheid tussen mensen veroorzaken en 'aanwakkeren'. Ook het vernederen en martelen, fysiek en/of geestelijk, wat mensen veel op elkaar toepassen zou veel aangewakkerd worden door satan die hierdoor zijn grote minachting voor de door God geschapen mens toont.

YULE

Het Joelfeest was het Germaanse zonnewendefeest. Het duurde twaalf dagen, waarvan de kortste dag van het jaar, in de huidige kalenderrekening 21 december, de belangrijkste was. Men ontstak Joelvuren.

Het Haraldskvædi dat rond 900 is ontstaan, is het enige skaldendicht van voor 1100 waarin het Joelfeest wordt genoemd. De dichter stelt het Joelfeest dat op het land werd gevierd er tegenover het "Joeldrinken" van de zee krijgers. In stanza 6 van dit lied luidt het aldus:

De koning wil het Joel buiten (op zee) drinken en het Spel van Freyr beginnen.

De uitdrukking Joeldrinken duidt erop dat het drinken een wezenlijk bestanddeel van het feest vormde, hetgeen op een beneveling wijst, die inherent was aan meer oude cultussen (waaronder niet het minst de Dionysuscultus). De dichter vermeldt in dit verband ook Freys leikr, "Het Spel van Freyr", zonder verdere toelichting. Freyr was een vruchtbaarheidsgodheid. Men kan er dus in elk geval van uitgaan dat het feest met vroegere vruchtbaarheidsriten gepaard ging die inherent waren aan de Freyrcultus, waar ook latere bronnen over berichten.

Ook in de Sagen omtrent voorgeslachten is hier en daar sprake van Joel. Maar in dit tijdsbereik is zeker al mogelijke beïnvloeding aanwezig vanuit de kerstening en de daarmee gepaard gaande christelijke feestenkalender. De offerrituelen die door Snorri Sturluson en anderen worden afgeschilderd worden niet als authentiek beschouwd. Men houdt ze vandaag de dag eerder voor literaire constructies. Maar de gelofte die men met een hand op een everzwijn aflegde dat daarna dan aan Freyr werd geofferd, schijnt wel een voorchristelijk element te zijn, ook al is de overlevering ervan relatief laat in de tijd tot ons gekomen.

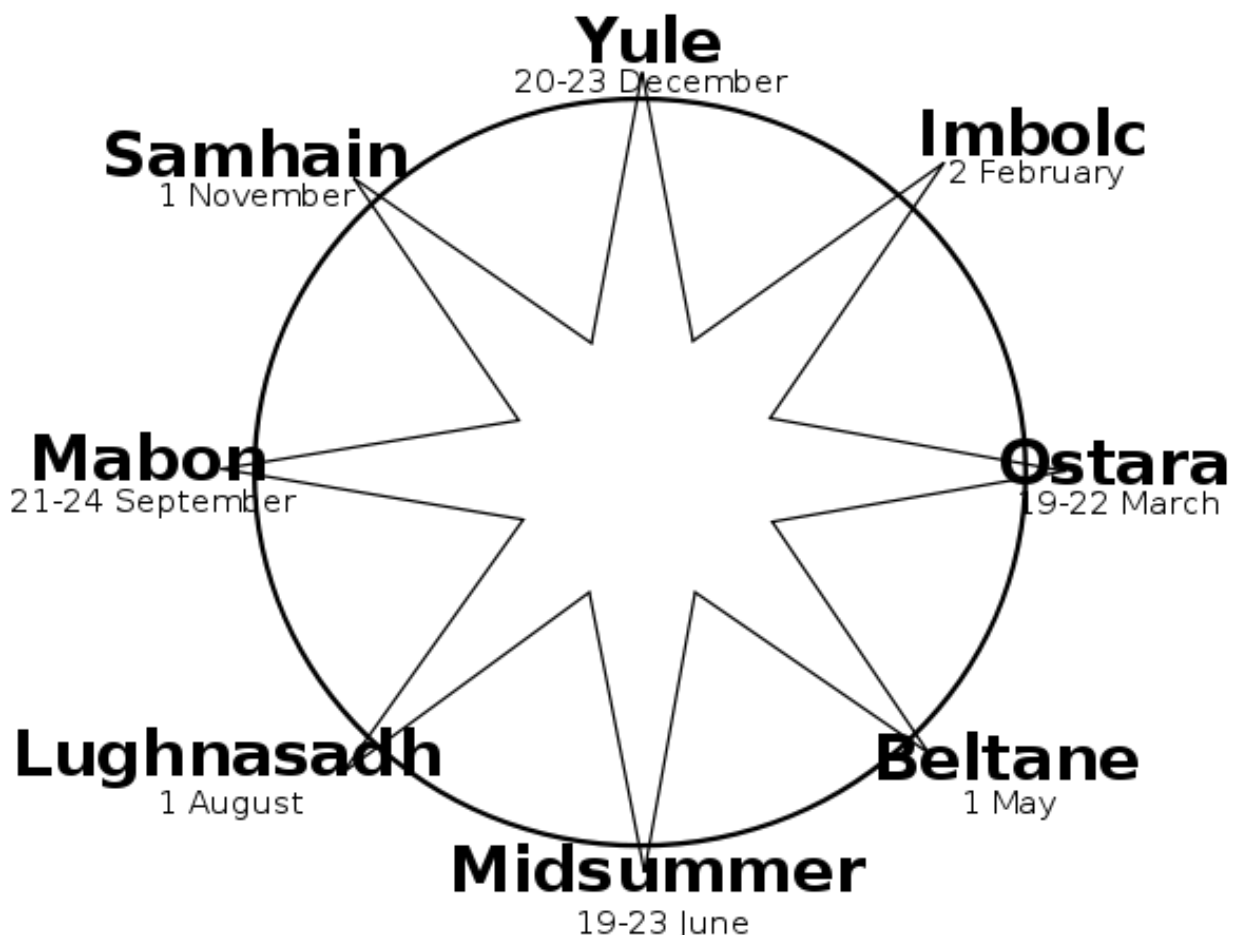
In iets recenter tijd steunt men voornamelijk op Snorri Sturluson, die drie voorchristelijke jaarfeesten van de noorderlingen noemt: een bij de aanvang van de winter, een tweede rond midwinter en een derde in de zomer, waarschijnlijk bij de aanvang ervan. (Heimskringla, Olafssaga helga Kap. 109, 117; Ynglingasaga Kap. 8).

De meeste verklaringen voor de herkomst van het woord worden betwist. Zo is er een populaire verklaring van de herkomst van het Oudnoordse hjól, wiel, waarmee het moment zou worden aangegeven waarop het zonnewiel op zijn laagste punt is en dus klaar om weer te gaan klimmen.

Bepaalde linguïsten menen dat Jól vanuit een pre-Indo-Europese moedertaal in de Germaanse talen is gekomen en verder als leenwoord uit het Oudnoords, ofwel rechtstreeks vanuit het Proto-Germaans komt. Anderen verwijzen naar het Oudgallische woord "helle" dat licht beteken. Dat zou de helft van het woord Noël

verklaren. Volgens Le Petit Robert komt dat laatste woord echter van het Latijnse 'natalis (dies)', 'geboortedag' (van Christus).

Een waarschijnlijker oorsprong kan worden gevonden in het woord "geol", geel. Men ziet een evolutie van dat woord in alle Germaanse en Scandinavische landen en talen: Duits "gelb", Noors "gul", Deens "gul", Nederlands "geel", Zweeds "gul", Fries "giel", zelfs het Italiaanse "giallo", Litouws "geltonas" en Roemeens "galben". Het Oudengelse Géol werd het Middenengelse "Yole" en tenslotte het moderne Yule, terwijl het woord geol of geolu evolueerde tot yellow. Al deze termen zouden dan van de Indo-Europese wortel "ghel-" komen, wat "schijnen" betekent. Het weer langer gaan schijnen van de zon, het geel opglinsteren van de zon in de sneeuw zouden aan de basis liggen van de uitdrukking.

BIZARRE MAGIE

Bizarre Magie is een specialisatie binnen de goochelkunst. Bizaristen zijn echter geen goochelaars; zij zijn Magiërs! Hun doel is het de magie terug te brengen tot de essentie, naar de tijd van de grote "tovenaars". Bizarre Magie is dan ook "magie met een reden". Het gaat niet om de goocheltrucjes, maar om de inhoud. De gebruikte effecten dienen dan ook enkel om hun verhalen kracht bij te zetten en deze aanschouwelijk te maken. Daarom dat Bizarre Magie ook vaak storytelling magic(k) genoemd wordt.

Download een artikel over Bizarre Magie:

<http://www.toveracademie.be/Bizarre%20Magie.pdf>

BIZARRE MAGIE FORUM

Om beter te kunnen communiceren en te informeren hebben we vorig jaar een nieuw forum opgezet. Niet zo maar het zoveelste forum dat wilt concurreren met de bestaande fora, maar een forum specifiek gericht naar Bizarre Magie. Dit forum is (gedeeltelijk) toegankelijk voor zowel leken als magiërs.

De bedoeling van het forum is een soort van kennisdatabank met informatie over deze vormen van magie, maar ook met randinformatie om inspiratie op te leveren, te creëren. Voorts moet het een plaats worden waar bizaristen, andere alternatieve magiërs, maar ook geïnteresseerde goochelaars met elkaar kunnen discussiëren over deze specialisatie binnen de goochelgemeenschap. Tot slot is het doel correcte informatie betreffende Bizarre Magie aan zowel leken als klassieke goochelaars aan te rijken.

Bezoek het forum: <http://bizarremagie.forum2go.nl/>

Informatie over het forum: <http://www.toveracademie.be/forum.html>

INFORMATIE

Meer over Bizarre Magie en/of het Bizarre Magie Forum:

BizarreMagie@toveracademie.be

<http://www.skyscrapercity.com/showthread.php?t=437370&page=7>